

REPUBLIKA HRVATSKA
Trgovački sud u Zagrebu
Zagreb, Amruševa 2/II

23. Povrv-860/18

U IME REPUBLIKE HRVATSKE
P R E S U D A

U ime Republike Hrvatske, Trgovački sud u Zagrebu, po sucu Romini Markovinović, u pravnoj stvari tužitelja ALFA ATEST d.o.o., Poljička cesta 32, Split, OIB: 03448022583, kojeg zastupa odvjetnik Ivan Močić, Split, Bihaćka 2a/1, protiv tuženika DIZALA OPTIMUS d.o.o., Zagreb, Trebež 9, OIB: 94503577216, radi isplate, nakon javne glavne rasprave zaključene 06. lipnja 2018.g, u prisutnosti punomoćnika tužitelja i odsutnosti tuženika, 11. lipnja 2018.g. objavljene presude

p r e s u d i o j e

I. Održava se na snazi platni nalog sadržan u toč. 1. rješenja o ovrsi javnog bilježnika Mladena Bureca iz Zagreba, br. Ovr-5919/17 od 25.10.2017., u dijelu kojim se nalaže tuženiku, da tužitelju plati iznos od 2.250,00 kn sa zateznom kamatom od 19.01.2016. do isplate po stopi koja je propisana čl.12a ZFPPN, koja je jednaka referentnoj stopi HNB-a uvećanoj za osam postotnih poena, sve u roku od osam dana.

II Nalaže se tuženiku da tužitelju nadoknadi parnični trošak u iznosu od 1.037,50 kn, sve u roku od osam dana.

Obrazloženje

Na prijedlog tužitelja, javni bilježnik Mladen Burec iz Zagreba izdao je rješenje o ovrsi broj Ovr-5919/17 od 25.10.2017.g., kojim je tuženiku naloženo da tužitelju plati iznos od 2.250,00 kn zajedno sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Protiv rješenja o ovrsi tuženik je pravodobno izjavio prigovor pa je ovaj sud rješenje o ovrsi stavio izvan snage u dijelu kojim je određena ovrha, ukinuo provedene radnje i odlučio da će se postupak nastaviti kao u povodu prigovora protiv platnog naloga.

Tuženik prigovorom osporava rješenje o ovrsi, navodeći da stanje duga nije točno jer je navedeni račun trebao biti manji za 300,00 kn prema dogovoru na objektu pri pregledu drugog dizala. U daljnjem tijeku postupka tuženik nije iznosio činjenice niti predlagao dokaze.

U tijeku postupka, nastavljenog po pravilima parničnog postupka, tužitelj je činjenično obrazložio tužbeni zahtjev navodeći da se potraživanje odnosi na izvršene usluge, da je uputio tužitelju ponudu koju je tuženik prihvatio, da je sve svoje usluge uredno izvršio, a za koje mu tuženik nije platio te navodi da su navodi tuženika paušalni i ničim dokazani. U prilog svojih

tvrdnji tužitelj je dostavio isprave na kojima temelji osnovanost svog zahtjeva i dokazuje iznesene činjenične navode.

U tijeku dokaznog postupka sud je izveo dokaze uvidom u dokumentaciju u spisu i to u: račun br. 126-F001-10 (list 5 spisa), korespondencija (list 24 i 27-29 spisa), Ponuda- predračun usluga br.000594 (list 25 spisa), Ispitivanje dizala (list 26 spisa).

Ocjenjujući rezultate provedenih dokaza sukladno odredbi čl. 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine broj 53/91, 91/94, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 84/08, 123/08, 57/11, 148/11 i 25/13; dalje: ZPP), tužbeni zahtjev utvrdio osnovanim u cijelosti.

Predmet ovog postupka jest potraživanje tužitelja prema tuženiku u ukupnom iznosu od 2.250,00 kn na ime izvršenih usluga pojedinačne provjere dizala.

Među strankama u ovom postupku nije sporno da su bile u poslovnom odnosu i da je tužitelj izvršio predmetne usluge već je sporno da li su stranke dogovorile umanjeње računa za iznos od 300 kn.

Stoga je zadatak suda bio ispitati osnovanost ovih činjeničnih navoda tuženika.

Svaka stranka dužna je temeljem čl. 7. st. 1. i čl. 219. st. 1. ZPP-a iznijeti činjenice i predložiti dokaze na kojima temelji svoj zahtjev ili kojima pobija navode i dokaze protivnika. Prema čl. 221. a ZPP-a, ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokaza. U svrhu dokaza činjeničnih navoda da su stranke usmeno dogovorile da se račun umanji za iznos od 300,00 kn tuženik nije dostavio nikakvu ispravu, niti je predložio izvođenje ikakvog dokaza. Stoga je o postojanju ove činjenice (je li postojao dogovor da se račun umanji za iznos od 300,00 kn) sud bio primoran odlučiti sukladno odredbi čl. 221. a. ZPP-a, obzirom da ovu činjenicu nije bilo moguće sa sigurnošću utvrditi.

Teret dokaza utvrđenja činjenice da su stranke usmeno ugovorile umanjeње računa leži prema mišljenju suda na tuženiku koji je istu činjenicu istaknuo i kojem ista ide u prilog. Naime, s obzirom da je tužitelj u prilog svojih tvrdnji dostavio ponudu- predračun na iznos od 2.250,00 kn, koju je tuženik prihvatio, na tuženiku je teret dokaza da su stranke usmeno imale drugačiji dogovor. Tuženik nije osporavao autentičnost isprava i korespondencije među strankama. Slijedom navedenoga, primjenom odredbe čl. 8. ZPP-a, a kao i primjenom odredbe čl. 221. a. ZPP-a, sud je utvrdio iznesenu činjenicu ne-dokazanom i posljedično nepostojećom. Stoga je sud ocjenjujući raspoložive i izvedene dokaze, s utvrdio da je cijena obračunavana sukladno ugovoru između tužitelja i tuženika, te je ta cijena usluge i utužena u ovome predmetu.

Zbog toga je sud dokaze tužitelja ocijenio mjerodavnim i vjerodostojnim dokazima, tako da je uvidom u istu dokumentaciju utvrdio osnov i visinu tužbenog zahtjeva pa se prigovor tuženika kojim isti osporava dugovanje u utuženom iznosu ukazuje neosnovanim.

Tužitelj je tuženiku za navedenu uslugu ispostavio račune, a nasuprot tome nije utvrđeno da bi računima tuženik bilo koji način prigovorio ili ih eventualno vratio tužitelju.

S obzirom da je sud odlučne činjenice mogao utvrditi na temelju izvedenih dokaza i s obzirom na zauzeta pravna shvaćanja dana u obrazloženju, sud je izvođenje daljnjih dokaza ocijenio nepotrebnim, te je odbio daljnje dokazne prijedloge. Sud nije smatrao potrebnim pribavljati podatke od nadležne Porezne uprave o tome da li je tuženik knjižio utužene račune u svojim poslovnim knjigama te po istima koristio pravo na odbitak pretporeza, s obzirom da se tuženik nije očitovao na dostavljenu dokumentaciju tužitelja niti je istu osporio. Činjenica je li dug evidentiran u dužnikovom knjigovodstvu, odnosno je li dužnik izvršio odbitak poreza na dodanu vrijednost, ne utječe na njegovu dužnost ispunjenja ugovorne obveze, ukoliko bi ona u postupku bila utvrđena, niti to može biti od presudnog značaja za ocjenu sadržaja poslovnog odnosa među strankama. Ovo stoga jer su računi tek jednostrane isprave i njihovo evidentiranje u knjigovodstvu, pa ni odbitak pretporeza po istima nije osnova nastanka obveza. Eventualan

neosnovani odbitak pretporeza može biti relevantna činjenica samo u poreznom postupku nadzora naplate i evidentiranja poreza.

Slijedom navedenog, ovaj sud je utvrdio da utvrđene okolnosti konkretnog slučaja pružaju valjani osnov za zaključak da je među strankama uspostavljen obveznopravni odnos odnosno ugovorni odnos u izvršenju kojeg je tužitelj obavio usluge tuženiku, te u svezi s time ispostavio tuženiku račune, a tuženik nije izvršio svoju ugovornu obvezu koja se sastoji u plaćanju cijene po predmetnim računima.

Budući da je tužitelj svoju obvezu prema tuženiku u cijelosti izvršio dok tuženik svoju obvezu isplate naknade nije, ovaj sud smatra da je tužbeni zahtjev osnovan. Stoga je na temelju odredbe čl. 590. Zakona o obveznim odnosima („Narodne novine“ broj: 35/05, 41/08 i 125/11, 78/15 dalje: ZOO) te primjenom odredbe čl. 451. st. 3. ZPP-a presudio kao u t. I. izreke ove presude.

Odluka o zakonskoj zateznoj kamati temelji se na odredbi čl. 29. st. 1. ZOO-a, jer dužnik koji zakasni s ispunjenjem novčane obveze duuguje, osim glavnice, i zateznu kamatu po stopi utvrđenoj zakonom.

Odluka o troškovima postupka iz toč. III izreke presude temelji se na odredbama čl. 154. st. 3. i čl. 155. ZPP-a. Tužitelju je priznat kao potreban za vođenje postupka trošak zastupanja po odvjetniku, a trošak je odmjerjen sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“, broj 142/12, 103/14 i 118/14; dalje: OT) u iznosu od 250,00 kn za sastav prijedloga za ovrhu od 23.10.2017. (Tbr. 11/1 OT), uvećano za PDV 25% što iznosi 62,50 kn, u iznosu od po 250,00 kn za pristup ročištima 07.05.2018. i 06.06.2018. (Tbr. 9/1 OT), uvećano za PDV 25% u iznosu od 125,00 kn, kao i trošak sudske pristojbe na presudu u iznosu od 100,00 kn (čl. 20. st. 2. i Tar.br.2. t.1. Zakona o sudskim pristojbama – „Narodne Novine“, broj 26/03, 125/11 i 157/13) odnosno ukupno parničnih troškova u iznosu od 1.037,50 kn.

U Zagrebu, 11.lipnja 2018. godine

SUDAC
Romina Markovinović, v.r.

Za točnost opravka:
Marina Ulamec

POUKA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu Visokom trgovačkom sudu Republike Hrvatske u roku od osam dana od dana kada se smatra da joj je dostava presude obavljena (za stranku koja je bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), odnosno u roku od 8 dana po primitku presude (za stranku koja nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje), a podnosi se putem ovog suda u dva primjerka za sud i po jedan za svaku protivnu stranku.

Presuda u sporu male vrijednosti može se pobijati samo zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka iz članka 354. st. 2. točke 1., 2., 4., 8., 9. i 11. ZPP i zbog pogrešne primjene materijalnog prava.